

на събралитѣ се въ ковачницата му селяни. Романътъ билъ доста дълъгъ, но селянитѣ го изслушали съ внимание до края.

Когато най-после следъ многобройни приключения героятъ се събира съ обичната си девойка и авторътъ имъ предрича щастливъ и дълъгъ семеенъ животъ, слушателитѣ били въ такова възхищение отъ благополучния край, че започнали силно да крещатъ, отключили селската камбанария и забили камбаната като на празникъ.

Допущате ли, че по свой починъ тия селяни биха потърсили Ричардсоновия романъ да го прочетатъ?

Азъ не допускамъ.

Значи: живото слово на стария даскалъ, живото слово на ковача е магическиятъ посрѣдникъ, който въ случая сближава слушателя съ книгата.

Това живо слово възбужда слушателя да следи съ трепетъ терзанията на героя, съ възторгъ да посрѣща неговитѣ сполуки, съ неудържимъ смѣхъ да се надсмива надъ комичното му положение.

Това живо слово е разковничето, съ което ще сближимъ читателя и книгата: **днесъ да слуша това, което му се чете, утре самъ да я чете.**

и. г. п.

Нѣщо за Дания и данския народъ

(Продължение отъ кн. 2).

II

Дания има малко градове, които биятъ на очи съ своята уредностъ и чистота. Улицитѣ имъ сж измити и вечерно време хубаво освѣтени.

Градоветѣ сж малки. Прави изключение само столицата, Копенхагенъ, която има толкова население, колкото всички останали градове заедно.

Почти половината отъ данския народъ се занимава съ земеделско стопанство: земедѣлие, градинарство и особено — скотовѣдство.

Домътъ на данския селянинъ е тъй да се каже, „пълна чаша“. Той прилича повече на чифликчийска кѣща, отколкото на селски домъ — свѣтълъ, чистъ, просторенъ. Въ него винаги ще намѣрите всички необходими мебели и сѣдове, на прозорцитѣ